

Redactioneel

PROF. DR. L. COPPES NEEMT AFSCHIED

Reeds enige maanden ontbreekt de naam van Prof. Dr. L. Coppes in het colofon van het Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde. Veertig jaar heeft hij in enigerlei vorm zijn krachten ingezet ten behoeve van het Tijdschrift. In 1966 aanvaardde hij het lidmaatschap van het Algemeen Bestuur. Coppes behoorde tot de eerste oogst van medewerkers na de Tweede Wereldoorlog. De relatie ontstond toen een drietal medewerkers van de Conserverende Afdeling van het Tandheelkundig Instituut te Utrecht, The Se Hon, Coppes en Van Schijndel, hun plannen tot oprichting van een referaten-periodiek voorlegden aan de toenmalige hoofdredacteur van het T.v.T. Prof. P. H. Buisman. Deze liet de gelegenheid niet voorbij gaan om de kwijnende rubriek 'Uit de literatuur' nieuw leven in te blazen en stelde de kolommen van zijn tijdschrift open voor het nieuwe initiatief. De rubriek 'Exerpta Odontologica' was geboren. Zij vormt nog steeds een substantieel onderdeel van het Tijdschrift, waarin de lezer een goed overzicht krijgt aangeboden van de internationale literatuur dank zij de niet aflatende inzet van vele medewerkers.

Toen reeds ging de wetenschappelijke belangstelling van Coppes uit naar het nog weinig geëxploreerde gebied van de parodontologie. Het werd een soort verslaving met als hoogtepunt zijn proefschrift 'Routine-sulcusdieptemetingen in de parodontologie' (1972). Zijn huidige bemoeiingen met de implantologie vormen een logisch verlengstuk van deze interesse, daar de relatie van het 'worteloppervlak' van het implantaat met het omgevende kaakbot in de gingiva het centrale vraagstuk vormt van

deze tak der tandheelkunde.

Coppes' eerste publikatie in het (N.)T.v.T. handelde nog over het verwijderen van een afgebroken naald uit het wortelkanaal (1948), maar de tweede had reeds een parodontologisch onderwerp: de grafologie als diagnosticum voor een mogelijk psychische component bij dat ziektebeeld. Afgezien van publikaties in buitenlandse tijdschriften verschijnen in de daaropvolgende jaren met een zekere regelmaat artikelen in het Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde. De meeste behelzen onderwerpen uit de parodontologie. Maar ook innovaties in de tandheelkundige praktijk houden zijn aandacht als algemeen-practicus gevangen, zoals de toepassing van hoge toerentallen, narcose bij honden, oppervlakte-anesthesie.

Na 1960 blijkt het roer definitief gewend en gaat zijn belangstelling zich richten op het vakgebied der parodontologie. Zoals het parodontium het fundament is van de dentitie, zo is de parodontologie de wetenschappelijke en klinische basisdiscipline van de tandheelkunde. Deze overtuiging draagt Coppes ook uit in zijn publikaties, wanneer deze handelen over de invloed van restauratieve en orthodontische behandelingen op de parodontale weefsels. Meer armslag krijgt hij wanneer hij in 1967 benoemd wordt tot lector aan de Universiteit van Amsterdam met als leeropdracht de parodontologie. Uit zijn openbare les blijkt eerst goed zijn relativerend vermogen, zelfs tot zijn vakgebied: 'Een perifere liefhebberij'. De parodontologie is de kinderschoenen nog nauwelijks ontwassen. Niet al zijn stille en ook uitgesproken wensen gingen tot dusver in vervulling. Zo hebben zijn ook in dit tijdschrift weergegeven ideeën over een herschikking van de tandheelkunde in de basiszorg, waarbij een lager opgeleid echelon ook de meer eenvoudige klinisch-restauratieve behandelingen toegedeeld zou krijgen, terwijl de tandarts zich zou moeten wijden aan de parodontologie in volle omvang en aan de 'kleine' kaakchirurgie, onvoldoende weerklank gevonden: 'Een toekomstvisie naar aanleiding van 12½ jaar parodontologie aan de Universiteit van Amsterdam' (1980).

De inbreng van Coppes in het Algemeen Bestuur zal node gemist worden. Zijn affiniteit tot het Tijdschrift zal er naar wij vertrouwen zeker niet minder om zijn.

L. J. A. van Schijndel, redacteur
A. J. M. Plasschaert, voorzitter